

קלב:

עין משפט
נר מצוה

קִיב א ב ג מו" פזו מהל'
זכיה ומהנה הל' ט
וע"י בח"מ סמוג עשין סכ
עוש"ט אה"ע ס"ר קו ספיק
א:
קידי ד מו" שס הלכה י
עוש"ט שס ס"ב:

רבינו גרשום

[illegible][illegible]

(א) נראה דגיל אחר ליה
תקטלי לא אחינת יס.

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

מבבל רתנא קטא בתיבה וקבצא בעי. ובקבלה גירדא מלי למימר נחת רוח עשיתי לנעלי ואם תאמר מנא ליה דנעלי דתרווייהו דלמא דבמתיבה גירדא קני ו"ל דלם כן מלי אז"ע דקאמר ר' יוסי דשמעט שצא להקל על דברי תנא דמא דקא קבלה עדיפא דמתיבה וא"כ קני ויהי מתמיך כד' (ר' יוחנן ב"ר חנינא)

[illegible]

קני או דלמא: השתא מידה לית ליה תיקו ההוא רב נחמיה ופולגא לברת ותילתא לאיתא כפירי איקלע רב נחמיה חסדא אמר ליה כי האי גוונא מאי אמר ליה הכי אמר ר' לילה אלא דקל אחד לפירותיו אמרה כתובתה אמר ליה (ה) דאקני לה בגופה דארעא הכא פירא (ו) הוא אמר ליה (ז) ממלטלי ודאי לא קא אמינא ההוא דאמר להו חללה וותלתא לאיתא שכיבא דרא מבנתיה סבר רב פפי למומיה

אחרי רבי יהודה אומרי כו'. דברי תנא קמל אחא רבי יהודה לפרוש
במחנה ומקל לה' יהודה ציבנה קבלה ויהיה שם בשמה שחלק
ומתחיל והמחנה לקימה דליכי עושה בלש שלם ודבעה במוסרי
וקיבלה עליה. אלא היה שומק: קיבלה עליה ולא היה שם. מתי
וקבלה בעי: שורף בין בנינים. שמה לה נמי קרקע כל שיש מחנה
בנעלה אבדה כו' יוסי דגני לה בחדא או קבלה או כמיה. ומאחרי כחשו
במחנה לקימה והיא שומק ואע"י דאומרינו לעיל ה"מ משום דה"מ
וקבלה איכא למיפרק נמי לדלעיל משום דכחש נמי לקרקע כל שיש מחנה
כו' יוסי ק"ל דגני ליה או כמיה או בקבלה וכיון דמחלק לפניה והי'
בבנינים ומינו דחשיב ליה כחד מבניו להקט נמי לה חלק כמו שחלק
שמואל אחא: כדריא איך. בריא שכתב נכסיו לבניו וכתב לשהק
למירין כש"מ הוא דלדעה שעבוד מבונה על הבכוס הללו דהא
לה לערע במחנה ו ו ויוון דשקה דהא נמריא וקט אבל כדריא לה
בדכתיב בשטר הכונה ודעמד אנה למיקני ומה י' להכשיו עשוי
שעבוד מבונה מבני נכס ומתקוף מן היום או למחר: או דלמא
לדלא מקל אדעתה היה לה למחור אלה דהא מדאשמקא אודיוי או
היה ומלחר גבה מן דלעקן [קבל]. אלא חוב במחנה לא מחלה
שחמקוף עוד מהן כן גרזה בעיני ועיקר דרבה פשיטא ליה דאלי קי
דקני למחר או לא ועודת דמלחא דמיפשיטא לקמן [סא] לרב כהנא
לחוב איהו שטרא לא איהו דמלחא דמיפשיטא לקמן [סא] לרב כהנא

[illegible]

ומקולי כחובה שנו כאן. אכולהו קאי דשאר בעלי חובין לא אבדו
בזמן עד שיאמרו בפירוש אנו מוחלין השעבוד שעל הנכסים הללו
אצל כמותה הקלו בדאקליו גבה נמי לענין יורשים ודמפרשה טעמא
בכתובת (דף פו.) דיהאיש רואה לישא רואה רואה לינשא
דמחא לא בכל דהו כשר ליהוי שות

למיכתב טן דו מלמחבד ארמלו אל
שאר בעל חוב שעושה טובה ללה לא
מקליין גביה דנכביל שהוא עושה
טובה אין לו ללכד בחסד: ה"ב פסן
רבי יוסי אומר אם קבלה עליה אע"פ
שלא כסב לה אכדה כפוכה. וקיסא
דהן היא נכס' פאה. כסב לה אע"פ
שלא קבלה לא רגישין. קבלה עליה
שמחלה ללה השעבוד כפירוש: מכלל.
דשעביה רבי יוסי לת"ק דבני קבלה
גמורה עס הכמיהה דאס איחא
דכמיהה לחוד קאמר דהי הוה ליה
לרבי יוסי למימר אלא על פי שכתב לה
לא אכדה כמיהה ללה אס כן
קבלה עליה וקיסא ללה הני דלעיל
דמוין למתליה שותקם שלא תמצי
כפירוש דהי הוה ליה לתרוצי הכא
דמאי עסקין בשקיעלה עס הכמיהה
כדא נמי דקמין כפירוש רבי יוסי אומר
כ"ו וזי סימא כולה ר' יוסי הוי.
ואשמעיין רישא דנכמיהה קרקע כל
שהוא לחוד אכדה כפוכה ואשמעיין
נמי כספיה דאס קבלה אע"פ שלא
כסב לה אכדה כפוכה דלא הוה לא הוי
כע' ומשום דנכמיהה לחוד מיייר

[illegible][illegible]

376

מסורת הש"ס

(א) [כתובות קי: בטרדות נכ:]
(ב) פלה פ"ג מ"א

הגהות הב"ח

(א) נח' הכה מירא בעלמא
הוא: (ב) שם מטעלי דחזי.
דיב ע"י פ' מי שמח דף ק"ג:
(ג) רשב"ם דיה או דלמא
דמיצטא ליה חזי:
(ד) ר"ה וסבא מירא בעלמא
הוא דסא: (ה) תוב' דיה
מכל וכו' ודיח' דחבא סמא:

מוסף רש"י

מקולי כתובה (כתובות קי:
כבורות 13).